

Publicerad 2012-11-20 12:03 av Andas

Ingen är lika din som jag.

Det var som att världen delade sig i två när vi möttes, inte bara mina andetag kvävde hösten. Frågan var om vi sökte trösten av varandra eller om vi helt enkelt inte var lika men ändå var samma. För tanken slog mig allt för många gånger, sjunger vi samma sånger? Eller lider vi av samma ångest?

Om jag gråter idag, skrattar jag kanske imorgon men jag tror inte på karma, finns ingen charm i att se livet som något annat än det är, bara trasigt, trist och outhärdligt. Det är jävligt att tänka på allt som kunde blivit och allt som blev, problem efter problem men om vi blundar så kanske vi ser oss som något annat. Var vi borde hamnat, men aldrig där vi stannat.

Har vi gett oss tillräckligt många chanser att stanna kvar när vi ändå bara föll sönder? Vad är det vi glömmer? För jag såg på utifrån, jag såg ner på oss, när jag såg upp till dig. Och jag vill slåss, men det är upp till dig.

Men så länge vi har våra minnen kommer det aldrig bli vi.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Andas med Poeter.se id #42989 innehar upphovsrätten